

NEW YORK TIMES BESTSELLER

CRANK

a szörny

finep ● *selection*

ELLEN HOPKINS

ELLEN HOPKINS

CRANK

a szörny

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

AJÁNLÁS

Ezt a könyvet a családomnak és mindazon családoknak ajánlom, akiknek az életére hatással volt a *szörny*.

Külön köszönet Lin Olivernek és Steve Moosernek, és a fantasztikus SCBWI-nak (gyermekkönyvszerzők és -illusztrátorok egyesülete), akik segítettek az utamon.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Noha ez a történet nem valós, alapul vettem hozzá egy nagyon is igaz történetet: a lányomét. A szörny az ő és az ő családja életébe is betolakodott. Az én családoméba. Nehéz végignézni, ahogy a szerettünk olyan mélyre süllyed egy anyag rabságába, hogy teljesen megváltozik, idegenné válik. Olyan valakivé, akit nem akarnánk ismerni.

A könyvben elmesélétekből semmi sem lehetetlen. A legtöbb esemény megtörtént velünk vagy hozzánk hasonló családokkal. A szereplők nagy részét különféle létező emberekből gyúrtam össze. Ha valóságosnak hatnak, az azért van, mert azok is. A regény végén emlegetett baba már hétéves, a férjemmel adoptáltuk őt. Ma már boldogan él és virul, de ehhez nagyon sok extra szeretet kellett.

Ha úgy érzed, megszólít ez a történet, elértem a célokat. A kristály tényleg igazi szörnyeteg, olyan, amit nagyon nehéz kitiltani az életedből, ha egyszer beengeded. Gondold meg kétszer is! Aztán gondold meg még jobban!

Flört a szörnyel

Az élet jó
volt, mielőtt
megérintett

a szörny.

Utána
pedig

piszok jó.

Legalább-
is

egy kis ideig.

Bemutakozás

Szóval mindent tudni
akarsz rólam. Hogy ki

vagyok.

Az ecset és a vászon mily'
random randija festette

arc,

amit látsz? Miért
utáltam a lányt

a tükörben

annyira, hogy átformáljam,
hogy idegenné tegyem...

vagy mégsem.

Szóval az egész sztorit
hallani akarod. Miért

siklottam

ki a jó útról, élesen
balra a semmibe,

ész nélkül,

letojva azokat, akik a felkavart
portól köhögnek,

gyorsítva

korlátok nélkül, cél nélkül,
fénysebességgel hasítva

az űrületbe.

Egyedül

minden más.

Van, aki torz valóságnak hívná, de nekem
pont erre van szükségem:

nincs anya,

Marie, egyre távolabb,
hírnevet hajszolva középkorúan

nincs mostohaapa,

Scott, szigorú, keménykezű,
teljesíthetetlen elvárásokkal

nincs nővér,

Leigh, hányódva a saját bizonytalan
szexualitásának viharaiiban

nincs öcsi,

Jake, arcátlanul élvezve,
hogymár ő a kényeztetett legkisebb.

Egyedül

csak egyvalaki van bennem.

Őt lassan jobban megszeretem,
mint a karót nyelt burkomat. Ő

nem éppen csendes,
obszcén szavakkal dobálózik
csak mert olyan jól hangzanak
nem épp kitűnő tanuló,
de egy csomó irigylésre méltó
dologhoz ért
nem épp rendes,
élvezettel fingik, turkál az
orrában, úgy köp, mint egy pasi
nem teljesen százaz,
az igazat megvallva, néha
még engem is ámulatba ejt.

Egyedül

nincs tökéletes gyermek,
nincs tehetséges diák,
nincs Kristina Georgia Snow.

Csak Bree van.

Bree

Azt hiszem,
mindig is itt volt
halványan derengve,
ahogy a vöröslő holdfény
áttör a felgyülemelő tengerparti

ködön.

Nem is tudom,
mikor észleltem
először ki-be áramlani a
pórusaimon. Mint a térkövek
közt bújócskázó pók, egy vörös hasú

fantom.

Akkor hívom elő
Breet, mikor az álmok
nem elegendők már, mikor
a monotonitás vattafelhőzete
megfojtja a vihart, mikor Kristina

sír.

Emlékszem
az éjjelre, mikor először
engedtem szabadon Breet, kinyitva
a mocskos ablakot, épp csak résnyire,
mire a rend és a bűn közt húzódó celofán

felhasadt.

Még több Breeről

Ne gyere nekem
a dilidokis skatulyákkal, pont
annyira vagyok skizofrén, mint bárki.

Bree
nem holmi képzeletbeli barát,
nem a túlfűtött agyam terméke,
nem időnként beköltöző alteregó.
Az arcát én viselem

a feneketlen óceánokon, amikbe

a dagály hullámain lovagolva

a jó kislányok belefulladnak.

Amúgy meg
a jó kislányoknak is vannak titkaik,
amiket még a legjobb barátnőik is csak sejthetnek.

Ők kihez
fordulnak a kihalt,
holdárnyékos járdákat koptatva?
Vesztettül szeretném tőlük hallani:
Kivé válnak, mikor az

rideg füst gomolyog, és

éjszaka leszáll,

vámpírok ülnek tort megint?

Anyám biztos elmondaná,

hogy egy bíróság által rendelt látogatással kezdődött.

A bíró Istent játszott.

Végül is kivételesen igaza van.

Tényleg csak múlt nyáron történt?

Lavinát indított el.

Anyám szereti kitárgyalni

a lánya útját lefelé a lejtőn.

Egészen elnyelte a lányomat.

Még mindig rakott szoknyát, szájfényt

hordtam, és féloldalas frufrum volt.

Megmenthettem volna?

Anyám gyakran emlegeti az első

házasságát meg a keserű végét. Érdekel?

Túl fiatal voltam, túl naiv.

Akkor már nyolc éve nem láttam apámat.

Nem hívott. Nem írt. Nem küldött ajándékot.

Önző személtáda volt.

Anyám, a harcos istennő, támadóállásba

helyezkedett, amikor apám telefonált.

Eljátszotta a bűnbánó apát.

Könyörögtem. Duzzogtam. Tervezgettem. Hízelegtem.

Újra hatéves voltam, aki odavan az apjáért.

Mégis milyen joggon?

Anyám tételesen felsorolta apám
változatos rossz szokásait.

A bűnbánat nem az ő stílusa.

Megígértem mindent. Esküdöztem. A szívemre tett
kézzel fogadtam, hogy nem iszom, nem drogozom.

Hogy szerethette ennyire az apját?

Anyám engedett, és búcsúzólul pusztit adott.
Még a parfümje is szomorú volt.

Onnantól változott meg minden.

Alighanem akkor pusztit meg utoljára.
De végre úton voltam Apucihoz.

A United 1425-ös járatán

A légiutas-kísérő egy molyette
férfiparóka melletti helyre terelt.
Sárga műfogsor csattogta vidáman,
hogyan helyezzem kényelembe magam.

Három óra nem kis idő ám.

Három óra hosszú idő egy 747-es
szárnyai mellett, sírva sikoltó motor,
nyűgös fülfájós babák és idős
utastárs panaszkodása között.

Nem bírom a repülést.

Hányingerem lesz tőle.

Nekem attól lesz hányingerem, ha a fedélzeten
olyan filmeket játszanak, amiket háromszor láttam,
ha a biztonságiöv-utasítás miatt nem lehet pisilni,
és ha az első osztályról rendes kaja illata száll.

Perecek?

Ezért a pénzért?

Ezért a pénzért elvárnám, hogy Albert
leállítsa a panaszgépet. Becsukom a
szemem, hátha kizárhatom, de az újabb
filmismétlés nem váltja ki a beszélgetést.

*A feleségem tavaly halt meg.
Azóta egyedül vagyok.*

Én azóta, hogy anyám megismerte Scottot.
Ő kiszívta a nektárt anyám szívéből, mint
valami kiéhezett pillangó. Semmi táplálék,
semmi babusgatás nem maradt Kristinának.

*A nyaralás gyenge
szeretetpótlék.*

Két óra múlva

Albert már horkolt,
lágyan, mint egy kolibri
zúmmogése. Különös
mosolyából úgy láttam,
megtalálta Júliáját

túl az időn
túl a téren
túl ezen a kontinuitáson.

Figyeltem álomtól
ellágyult arcát, míg nem
a fényesre polírozott géptesten
megcsillanó napsugarak
hipnotizálták az agyam,

nem álmodva
nem is ébren
nem ebben a dimenzióban.

Végigsiklottam egy
mellékszálon, felötlöttek
az igazság pillanatai,
a gyerekes hit
döccenői,

majdnem a legtutibb,
majdnem megbízható,
majdnem totális örület.

Apu várt
a zsákutca
végén, felém
nyúlt,
de én

nem találtam az ölelését,
nem találtam a válaszait,
nem találtam az ürügyét a könnyekre.

Gyorsabban. Gyorsabban.

Apa már túl
sok éve vár rá,
hogyan eljőjek hozzá.
Hát nem?

Muszáj volt látnom,
muszáj volt ismernem,
muszáj volt többet kapnom.

Forró landolás

Forró kifutó.
Forró fékek.
Forró sivatagi homok
az ablakon kívül,
szélfúttá kristályos
szilánkok tükrözték szerte
egy új nyár napsugarait.

Viszlát, ifjú hölgy!

Viszlát, Albert!

Viszlát, paróka.
Viszlát, műfogsor.
Viszlát, repülő
pillantások egy lélekbe,
ami fáj; és álmokba,
amik széttörtek; sebekbe,
amiket csak a halál gyógyíthat.

Jó nyaralást!

Magának is!

Lazítasz.

Úgy teszel, mintha jó lenne.

Igyunk együtt az

időszakos

őrültségre, a részidős

rokonokra és a

szeretetpótlékokra.

Albuquerque hercege

Renóban kellemes a június,
szellők fújnak, ilyesmi.
A repülőre tapadós farmerben
és hosszú ujjú felsőben
szálltam fel. Feketében.

Albuquerque sokkal, de sokkal melegebb.

Lebotorkáltam a repülőről két egyforma
nehéz kisbőröndöt egyensúlyozva.
Az izzadság ujjai megragadták
a hajamat, és az arcomhoz
tapasztották.

Senkinek nem tűnt fel.

A kapunál a tömeget pásztáztam.
Túl magas. Nem elég magas.
Túl öreg. Bőven túl öreg.
Ott van, aranybarna hajjal,
ami olyan, mint az enyém.

Hogy történhetett ez?

Azt hittem, sokkal
jóképűbb, egy hétéves
emlékeivel, akinek
az apucija
Albuquerque hercege volt.

Esőcseppekké olvadtam Új-Mexikó aszfaltján.

Kölcsönös felmérés

Apuci is figyelte a kaput,
elgondolkodva dúdolt egy
altatódalt, amit ki tudja, agyának
milyen hátsó zugából rántott elő.

– Apuci?

Csendes álmat, jó éjt.

Átnézett a fejem felett,
mint az ég egy koszfolt felett,
és rájöttem, ő is egy, a múltban
beragadt arcot keresgél.

– Én vagyok az.

Amit kis szíved ké-é-ér.

Különleges, drága tojásokhoz hasonló
késsel pöttyözött szempár
nézett az én akvamarin szemembe.
Felmért. Rágta a kétely.

– Szia.

Amit vártál oly rég... Kristina?

Megölelt, túl szorosan. Kellemetlen
bűzök terjengtek. Marlboro. Jack
Daniels. Határozott testszag.
Nem Scott örökké tiszta illata.

*– El sem hiszem,
mennyit nőttél!*

– Nyolc év telt
el, Apa.

Apuciból apa, harminc
másodperc alatt. Végtére is,
idegenek voltunk.

Beszálltam egy autóba egy idegennel

'92-es Geo, kopott
fényezés, nem épp
hercegi hintó. Apámmal
beszélgetni próbáltunk.

– Leszbikusan.

Hogy van a nővéred?

Magányosan egy kaliforniai
főiskolán. Mikor elmondta,
kirázott a hideg. Anya sírt.
Te meg lebuzítottad.

– Öregebben.

Hogy van anyád?

Csinosabban, a negyvenes
nők öntudatába csomagolva,
író akar lenni, és mániákus
fitneszlédi, de jeget izzad.

– Nem izgatja semmi.

Hogy van az a hogyishívják?

Vagy ha igen, akkor az arcomba
mászik, de furcsamód valahogy
mégis pont ott van, ha
szükségem van rá. Veled ellentétben.

És te hogy vagy?

– Megvagyok.

Rövidlátón. Hormonoktól zizegve.
Három ragyával havonta.
Gyakran zavarodottan.
Szerelemre vágyva.

– És te?

Ahogy voltam.

A csevegés minimálisra apadt

A hintó böfögött. Csikorgott.
Csuklott. Szorosabbra vettem
a biztonsági övem, mintha az számítana.

Meleg? Dehogy? Majd augusztusban!

*Kitűnő tanuló vagy, mi? Az öregedtől
örökölted az eszed.*

Ebben kezdtem kételkedni.
A légkondi híján lehúzott ablakokon
olajos ízű levegő dőlt be.
A beszélgetés csúnya fordulatot vett.

*Na, és szexeltél már? Elő
a farbával, kislány!*

Mintha köze lenne hozzá. A
marlborós dobozért nyúlt, kivett
egyet, engem is kínált. Elhúztam
a szám. De ő azért rágyújtott.

*Egyszer már leszoktam. Anyád
basztatott miatta.*

Néztem, ahogy beszívja, és
füstjeleket ereget. Kifújja. Az
okkersárga forróság mögött
felbukkant a külváros. Nem a szép fajta.

A Geo beporoszkált egy
lepukkant parkolóba.
Kimenekültem az első ülésről,
szellőzni az égető forróságban.

Nagyot tévedtem annak idején.
Apa nem Albuquerque hercege,
hanem a közhelyek királya volt.

*Anyád mindenért basztatott. Amint
elköltöztem, újra cigizni kezdtem.*

*Itt is vagyunk. Otthon, édes otthon.
Ami az enyém, az a tiéd is.*

Ez neked vár?

Repedt cementsáncok,
csoffadt tekintélyű bástya,
csöpögő légkondik nyála
csorgott végig a falakon.
A cellák falain túl
arctalan hadurak vakkantottak
parancsokat magáncsapataiknak,
leckéztetve kicsiny katonáikat.

Üdv a váramban!

Ez neked vár?
A parkolóban perzselő
hőség rávett, hogy
nekivágjak a romos lépcsőnek.
És ott, második emelet, negyedik fok,
belebotlottam az én Fehér Lovagomba.
Oké, inkább szürke volt.
De maradjunk az ezüstnél!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem az esetem

Ing nélküli

perzselő test.
Mármint az övé.
Akkor miért
én izzadtam
le?

Cipő nélküli

csupasz láb,
csupasz mellkas,
csupasz babaarc,
amitől az angyalok
is dalra fakadnak.

Semmi,

csak rojtos,
szagatatott nadrág,
a napcserzette derekán,
kockahasán,
meg egy mosoly.

Nem épp egy helyes,
 vonzó fiú, de az
 a mosoly villámként
 csapott minden sejtembe.
 Totál nem volt

az esetem.